

[Forsvarsministeren.]

Når man har fastsat 16 måneders tjenestetid også for denne kategori, er det af den samme grund som for de andre våbenarter, nemlig at en dækning, en beredskabsstyrke, anses for nødvendig. Derfor kan jeg ikke give noget løfte ved denne lejlighed om, at der finder hjemsendelse sted som af det ærede medlem ønsket.

Hvad angår de forhold, som er blevet kritiseret, er det klart, at vi vil se nærmere på, hvad der ligger bag ved kritikken. Jeg er jo ikke tilbøjelig til uden videre at godkende en kritik, blot fordi den er fremkommet i Land og Folk.

Stats- og udenrigsministeren (H. C. Hansen): Må jeg allerførst sige til det ærede medlem hr. Alfred Jensen i en kort bemærkning — hvor jeg for øvrigt ikke skal blande mig i hans diskussion med det ærede medlem hr. Carl P. Jensen — at vi er efterhånden nogle stykker her i tinget, som har haft lejlighed til at besøge Sovjetunionen, og jeg tror, at det for alles vedkommende gælder — det gælder i hvert fald for mit — at det var et overmåde interessant besøg, at det var af stor værdi at se den opbygning, der finder sted, og at det navnlig var af stor værdi at drage en sammenligning med alt det solskinsmageri og paradismageri, som kommunisterne f. eks. her hjemme laver med hensyn til de faktiske forhold. Jeg tror ikke, der er noget, der har skadet forholdet mellem de nye lande i øst og vest så meget som denne tåbelighed, som vore kommunister altid lægger for dagen — denne vilde overdivelse. For meget kan man sige om, hvad der er foregået i disse lande, også i Sovjetunionen, men en sammenligning, der fører til et lige grundlag eller noget tilsvarende med hensyn til levestandarden for arbejdere i Sovjetunionen og arbejdere her hjemme, er urigtig, har ikke noget med virkeligheden at gøre; og hvis de ærede medlemmer ville gøre noget fornuftigt, stoppede de op med alle disse barnlige overdivelser, som de har ment burde foretages, men som jeg synes blot i enhver henseende har skadet.

Jeg skulle knytte et par ord til de replikker, der er fremført, ikke mindst af det ærede medlem hr. Erik Eriksen og det ærede medlem hr. Aksel Møller. Debatten

om selve åbningstalens form har vi nu ført ved forskellige lejligheder, og jeg har såmænd siddet og overvejet, om det kunne være fornuftigt, at formændene for partierne engang tog en rent saglig diskussion om, hvad man egentlig forestiller sig for en sådan åbningstales vedkommende. Man henviser til, at der i forfatningskommissionen har været forskellige forestillinger, og det er muligt; jeg har ikke selv deltaget i disse overvejelser, så det kan jeg ikke udtale mig om. Jeg nærer — det vil jeg gerne sige på forhånd — stor skepsis over for at gøre åbningstalen til et foredrag i egentlig forstand.

I hvert fald måtte dette betyde en total ændring af den form, som åbningen af folketinget i øjeblikket har, og så måtte man efter mit skøn have først en formel åbningshøjtidelighed og på et lidt senere tidspunkt en redegørelse. Personlig har jeg hele tiden repræsenteret den opfattelse i de interne drøftelser, også under min forgænger, at vi ikke skulle ændre ved den oprindelige form for åbningstalen eller trontalen ud over at give en lidt bredere redegørelse for de økonomiske anliggender, og det er sket i alle årene. Når jeg har sagt dette, skal jeg gerne yderligere tilføje, at hvis der er afgørende interesse for, at vi skifter form, kan vi jo ved given lejlighed tage en formandsdrøftelse af det og veksle ord om, hvor vidt man ønsker en sådan redegørelse skal gå. Så kunne vi vel standse den almindelige debat herom, selv om jeg er klar over, at vi hver for sig alligevel ville erklære den pågældende åbningstale for noget af det tyndeste og indholdsløseste, vi nogen sinde har været stillet over for; for den tilbøjelighed er os vist dybt i kødet båret, uanset hvilket parti man hører til. Dette om det rent formelle med hensyn til åbningstalen.

Denne debat har i væsentlig grad samlet sig om de valutariske og økonomiske problemer. Regeringen har derom angivet de synspunkter, som vi mener vi med saglighed kan pege på, og oppositionen har fremført sin argumentation derimod. Der er én ting, som ikke lader sig bestride. Det er, at efter at vi i 1954 kom ind i nye valutavanskeligheder, vanskeligheder, der fortsatte ind i 1955, gjorde denne regering en anstrengelse for at få gennemført for-